

A Pi Ítéltábla a Simon Ügyvédi Iroda pártfogó ügyvéd által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - az Arany és Szabó Ügyvédi Iroda által képviselt **I.rendű alperes neve** (I.rendű alperes címe) I. rendű és **II.rendű alperes neve** (II.rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a **Pécsi Törvényszék** 2014. április 9. napján kelt, 11.P.21.075/2012/30. számú ítélete ellen a felperes által 31. és az alperes által 32. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - részben megváltoztatja az alábbiak szerint:

- Megállapítja, hogy az alperesek megsértették a felperes emberi méltóságát is azzal, hogy 2011. június 13-án a hajnali órákban üldözték a felperest.

- Az alpereseket a felperes javára egyetemlegesen terhelő vagyoni kártérítés tőkeösszegét 172.895 (egyszázhetvenkettőezer-nyolcszázkilencvenöt) forintra, a 151.468 forintos részösszegét 162.895 (egyszázhatvankettőezer-nyolcszázkilencvenöt) forintra felemeli, és a késedelmi kamatok megfizetésére az elsőfokú ítéletben meghatározottak szerint e tőkeösszegek alapulvételével kötelezi az alpereseket.

- Az alpereseket az Állam javára egyetemlegesen terhelő illeték összegét felemeli 56.850 (ötvenhatezer-nyolcszázötven) forintra.

- A felperest az alperesek, mint együttes jogosultak javára terhelő elsőfokú perköltség összegét felemeli 63.160 (hatvanháromezer-egyszázhatvan) forintra.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alpereseknek, mint együttes jogosultaknak 15 napon belül 42.248 (negyvenkettőezer-kettőszáznegyvennyolc) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Kötelezi az alpereseket, hogy fizessenek meg a Magyar Állam javára - külön felhívásra - egyetemlegesen 9.200 (kilencezer-kettőszáz) forint feljegyzett részilletéket, míg a fennmaradó 144.200 (egyszáznegyvennégyezer-kettőszáz) forint feljegyzett fellebbezési részilletéket a Magyar Állam viseli.

A felperes pártfogó ügyvédjének a díját a felperes 1.920.372 (egymillió-kilencszázhúszezer-háromszázhetvenkettő) forint pertárgyértékű fellebbezése vonatkozásában 6 %-ban az alperesek egyetemlegesen és 94 %-ban a felperes, míg az alperesek 550.000 (ötszázötvenezer) forint pertárgyértékű fellebbezése vonatkozásában teljes egészében az alperesek viselik egyetemlegesen.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság ítéletében rögzítette, hogy az alperesek 2011. június 12-én éjszaka a P, A utca 00. szám alatti társasházban szórakoztak. Másnap a hajnali órákban a kapuban közösen várták a II. rendű alperes részére hívott taxit, eközben hangosan beszélgettek. A felperest ez a hangoskodás zavarta, ezért kiszólt nekik, majd szóváltásba keveredtek, végül a felperes kiment az utcára, ahol lökdösődés alakult ki közöttük. A felperes ezután elmenekült, és megkerülte a p vásárcsarnokot. Az alperesek utána mentek, a társasház mágneszárral záródó ajtaján keresztül bejutottak az udvarra, ahol utolérték. A felperes a lakásajtaja előtti rácsos kerítésen belülré menekült, és a rácsos kaput kezével próbálta csukva tartani. Az alperesek azonban közösen támadták a felperest, a II. rendű alperes a rácsos kaput berúgta, majd ő maga a földre esett. A II. rendű alperes a felperest combon rúgta, és megütötte, aki szintén legalább egy alkalommal megütötte a II. rendű alperest. A kölcsönös bántalmazás következtében a felperes a jobb szemhéjon 0,5 cm-es bevérzést, a bal kéz hát II. kézközépcsont fejecse feletti terület zúzódását, a II. metacarpus feje alatti elmozdulással járó törését, a bal alkar középső harmadának horzsolását, bőr alatti bevérzését, a jobb kéz I. ujjperc ízülete feletti hámfosztását és a bal comb külső oldalának zúzódását szenvedte el.

A Pécsi Járásbíróság 2012. június 28-án kelt, 16.B.284/2012/16. számú ítéletében az alpereseket bűnösnek találta tártettesként elkövetett garázdaság és tártettesként elkövetett testi sértés vétségében. Ezért őket 150-150 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. A pénzbüntetés napi tételének összegét az I. rendű alperes esetében 3.000 forintban, míg a II. rendű alperessel szemben 3.200 forintban határozta meg. A felperest a garázdaság büntette és testi sértés vétségének vádja alól a bíróság felmentette. Az ítélet az alperesek tekintetében 2012. június 28-án, a felperes vonatkozásában 2012. július 2-án emelkedett jogerőre.

A felperes II. ujj kézközépcsontjának elmozdulással járó törését a p ...kórházban helyreigazították, begipszelték, de a felperes a teljes körű tájékoztatás ellenére a műtėti rögzítésbe nem egyezett bele. A javasolt gyógytornakezelést sem vette igénybe.

Ezután a felperes a német juhász fajtájú, nagy testű kutyáját gipszelt kézzel sétáltatta, a kutya őt elrántotta, a keze beleakadt a kilincsbe, emiatt a jobb kéz IV. ujj kézközépcsontja is eltört, amelyet szintén begipszeltek. A jobb kéz műtétjét tájékoztatás ellenére a felperes saját felelősségére szintén visszautasította.

A műtéti eljárás mindkét esetben nagy valószínűsítéssel olyan tűződrótos rögzítés lett volna, amellyel az oldalirányú elmozdulást korrigálni lehetett volna. Nem biztos azonban, hogy lényegesen jobb eredményt lehetett volna elérni a műtéti eljárással.

A felperesnek jelentős mozgásbeszűkülése a bal kezén nincs, a két kéz szorítóereje szimmetrikus. Bal kezének II. ujján az ujjnyitás minimálisan elmarad a teljestől, ökölképzéskor a II. ujj körmét nem rejti. Állapota kialakult, abban további változás nem várható. Ez a mozgásbeli elmaradás százalékos mértékben kifejezhető, össz-szervezeti egészségkárosodást nem eredményezett, ahogyan a jobb kéz hát törése sem.

A felperes mindkét kezén, a IV. ujj tenyéri sugarában kezdődő bőnyezsugorodás jelei észlelhetők, amely a kéz szorító, erő kifejtő funkciójában hátrányt jelent. Ez azonban a sérülésektől független, sorsszerű elváltozás.

A felperes sérülésének teljes funkcionális gyógyulása kb. fél év volt. Ez idő alatt alkalmatlan volt a nehéz fizikai munka végzésére. A jelen állapotában sérülései korlátozást nem okoznak, finom mozgása nem sérült.

A felperesnek a perbeli káreseménnyel közvetlenül összefügg a negatív irányú mentális állapotváltozása, amely abból adódott, hogy nem tudott munkát vállalni, így jövedelem nélkül marad. Elethelyzete megváltozott, egzisztenciájában is bizonytalanság lépett fel, negatív jövőkép, hangulati nyomottság, ingerlékenység, alvászavar alakult ki nála. Pszichiáterhez nem fordult, gyógyszereket nem szed. Enyhe depressziós állapota miatt pszichiátriai segítségnyújtást igényelne. Ha ezt igénybe venné, állapotában javulás lenne várható, ennek időtartama minimálisan 6 hónap.

A felperes házastársa, **Bné K.E** két év házasság után, 2011 novemberében bontóperi keresetet terjesztett elő, és elköltözött a közösen használt, **P, A** utcai ingatlanból. A házasságot a **Pécsi Városi Bíróság** felbontotta 2012. március 8-án. Házasságuk az anyagi gondok miatt romlott meg. A felperest korábbi házastársa segíti a lakbér kiegyenlítésében azóta is.

A felperes a **B...** Bt. alkalmazásában állt 2005. évtől, kezdetben folyamatosan, később alkalmi munkavállalói kiskönyvvvel. 2010. május 11. és június hó 1. között heti 30 órás munkaviszonyban alkalmazták itt. Majd 2010. szeptember 1. és 6. között az **N...** Kft. alkalmazásban állt heti 40 órás munkaviszonyban, végül 2010. október 12-től heti 20 órás munkaviszonyban állt a **P...** Kft.-nél.

A felperes után a munkáltatója a következő adatokra vonatkozó bevallást nyújtott be az adóhatósághoz: 2010. július hó 1. és 2010. július 31. között az összevont adóalapba tartozó jövedelmek összege 46.200 forint, 2010. szeptember 1. és 30. között a bérjövedelem 13.400 forint, 2010 októberében 25.000 forint, november

hónapban 37.500 forint, decemberben 26.087 forint, 2011 februárjában 56.290 forint, márciusban 60.620 forint, áprilisban 25.980 forint, májusban 21.650 forint, míg júniusban 4.330 forint volt. Önadózóként 2010-ben 171.179 forint volt az összevontan adózó jövedelmek összege, adóalap kiegészítéssel ugyanez a jövedelme 2011-ben 241.960 forintot tett ki.

A felperes keresetében azt kérte: a bíróság állapítsa meg, hogy az alperesek megsértették az emberi méltóságához, testi épségéhez és egészséghez kapcsolódó személyhez fűződő jogát. Emiatt 2.500.000 forint nem vagyoni kártérítés, és ennek 2011. június hó 13-tól járó törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket egyetemlegesen. 527.913 forint vagyoni kártérítés, mint általános kártérítés megfizetését kérte az alperesektől, szintén egyetemlegesen, a 2011. június hó 13-tól számított törvényes mértékű késedelmi kamatokkal együtt, amely jövedelmet a káreseményt követő egy évben érhetett volna el. Emellett 100.000 forint és kamatai vagyoni kártérítést kért arra tekintettel, hogy a német juhász kutyáját el kellett ajándékoznia, mert a két gipszelt kezével a kutyát ellátni nem tudta. Továbbá 30.000 forint vagyoni kártérítést és a káreseménytől számított kamatai megtérítését követelte az alperesektől arra tekintettel, hogy a lakásajtaja előtti kerítést megrongálták.

Az alperesek a kerítés javíttatásának költségét 10.000 forintban elismerték, ezt meghaladóan a kereset elutasítását kérték. Arra hivatkoztak, hogy a káresemény előtt sem volt állandó munkája a felperesnek; továbbá az egyéb károk felmerülését, összecszerűségét és a káreseménnyel való okozati összefüggését vitatták.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetéből 750.000 forint nem vagyoni kártérítés iránti igényt és ennek 2011. június 13-tól járó kamatait, a vagyoni kártérítésből 10.000 forint kerítésjavíttatási költséget és ennek 2011. június 13. napjától számított törvényes mértékű késedelmi kamatát, valamint 151.468 forint, mint a káreseményt követő 6 hónapra járó elmaradt jövedelmet és annak 2011. szeptember 13-tól számított törvényes mértékű késedelmi kamata iránti igényt alaposnak találta, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Kötelezte az alpereseket egyetemlegesen, hogy 54.700 forint le nem rótt eljárási illetéket a Magyar Állam javára, valamint 19.165 forint állam által előlegezett költséget a bírósági gazdasági hivatal felhívására fizessenek meg.

Kötelezte a felperest, hogy az alpereseknek, mint egyetemlegesen jogosultaknak fizessen meg 60.500 forint részperköltséget.

Megállapította, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének a díját az alperesek egyetemlegesen 30 %-ban, felperes 70 %-ban köteles viselni.

Az ítéletnek a 10.000 forint vagyoni kártérítésre vonatkozó rendelkezését fellebbezésre tekintet nélkül előzetesen végrehajthatónak nyilvánította.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a káresemény idején hatályban volt Alkotmány 54. §-ának (1) bekezdése szerint minden embernek veleszületett joga az emberi méltóságához való jog, a 70/D. §-a értelmében pedig az embereknek joga van a lehető legmagasabb szintű testi és lelki egészséghez.

Rögzítette, hogy a Ptk. 75. §-ának (1) bekezdése és 76. §-a alapján mindenki köteles tiszteletben tartani a személyhez fűződő jogokat, így a testi épséget, egészséget, emberi méltóságot is. Azzal, hogy az alperesek tetteleg bántalmazták, és testi sérülést okoztak a felperesnek, megsértették a felperes testi épséghez és egészséghez kapcsolódó személyhez fűződő jogát. A felperes sérülését a polgári perben kirendelt dr. **S.J** igazságügyi orvosszakértő szakvéleménye, valamint a büntetőeljárásban beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján állapította meg. A személyhez fűződő jog megsértését a Ptk. 84. §-ának (1) bekezdés a) pontja alapján megállapította ítéletében. Nem tartotta indokoltnak a törvényszék az emberi méltóság megsértését az ítélet rendelkező részében kimondani az Alkotmánybíróság 8/1990.(IV.23.) számú határozatára is figyelemmel, mivel az emberi méltóságot olyan általános személyiségi jognak, anyajognak tekintette, amely szubszidiárius alapjog, és amely akkor hívható fel, ha az adott tényállásra más konkrétan nevesített alapjogok egyike sem alkalmazható.

A Ptk. 84. §-ának (1) bekezdés e) pontja, a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése és 355. §-ának (1) és (4) bekezdése alapján a személyhez fűződő jogok megsértése miatt az elsőfokú bíróság nem vagyoni kártérítést ítélt meg a felperes részére. A felperest ért hátrányok kiküszöböléséhez 750.000 forintot tartott szükségesnek és elegendőnek a keresetben érvényesített 2.500.000 forinttal szemben. Ebben a körben figyelembe vette a perbeli bántalmazás során elszenvedett konkrét sérüléseket, ugyanakkor nem talált összefüggést a kutyasétáltatás közben elszenvedett kéztörés és az alperesek magatartása között. Figyelemmel volt dr. **F.L** igazságügyi pszichiáter szakértő szakvéleményére a felperes pszichés állapotában bekövetkezett negatív változások megállapításakor. Dr. **S.J** igazságügyi orvosszakértő szakvéleményét aggálytalannak találta a tárgyaláson szóban személyesen is előadott kiegészítésre is figyelemmel. Az orvosi szakvélemény alapján rögzítette, hogy a felperes esetében a legnagyobb probléma az úgynevezett bőnyeszerű zsugorodás a tenyerén, a kezének szorítóereje vagy munkaképessége esetleg emiatt csökkent, de ez nem áll okozati összefüggésben a perbeli dulakodás, bántalmazás miatt fellepett töréssel, hanem sorszerű elváltozás. Tény, hogy sem izomsorvadása nincs a felperesnek, sem ideg nem sérült a törésnél. A 7/2012.(II.14.) NEFMI rendelet 1. számú mellékletében foglaltak szerint százalékos mértékben kifejezhető össz-szervezeti egészségkárosodást nem szenvedett a felperes az alperesek magatartásával okozati összefüggésben, mivel a felperes bal kezének II. ujja csupán minimális mozgásbeli elmaradást mutat.

Dr. **S.J** igazságügyi orvosszakértő véleménye alapján a törvényszék megállapította, hogy a felperes a sérüléseket követően mintegy féléves időtartamban, a teljes funkcionális gyógyulásig volt alkalmatlan a nehéz fizikai munka elvégzésére. A felperes pszichés károsodását a bántalmazással összefüggésben dr. **F.L** igazságügyi pszichiáter szakértő véleménye és a felperes korábbi házastársának, **Bné K.E**nek a tanúvallomása alapján rögzítette a bíróság.

Rámutatott arra a törvényszék, hogy a büntető bíróság ítélete és tényállása a polgári peres bíróságot is köti a Pp. 4. §-ának (1) és (2) bekezdése szerint. Ennek alapján a felperes magatartása is hozzájárult csekély részben a tettelegességig fajuló

szóváltás kialakulásához, ugyanakkor nem tanúsított olyan közösségellenes, kirívó magatartást, amelyet büntetéssel kellett volna sújtani. Menekülését követően pedig már egyértelműen jogos védelmi helyzetben volt, ezért került sor a felmentésére. Az alperesek magatartását ugyanakkor a büntető bíróság társtettesként elkövetett bűncselekménynek minősítette.

A káresemény idején a felperes az építőiparban dolgozott segédmunkásként, munkaviszonya a gyógyulás időtartama alatt megszűnt, hiszen nehéz fizikai munkát ebben az időszakban nem tudott végezni. A N... igazolása alapján a törvényszék megállapította a felperes káreseményt megelőző 12 hónapban keletkezett jövedelmét 2010. július 1-től 2011. június 30-ig terjedő időszakra. Rögzítette azt is, hogy 2011. évben változott a felperes foglalkoztatásának módja, ettől az időponttól kezdve egyszerűsített foglalkoztatás keretében dolgozott. A káreseményt megelőző 12 hónap havi átlagában 29.671 forint bruttó jövedelemre tett szert a felperes; a funkciós gyógytartam elérésének 6 hónapjára összesen 178.026 forint volt a bruttó jövedelme. Ezt csökkentve a társadalombiztosítási ellátások összegével, 151.468 forint a felperes 6 hónapra jutó kiesett jövedelme az elsőfokú ítélet megállapítása szerint. Ennek megfizetésére kötelezte az alpereseket egyetemlegesen, középarányos időtől járó kamatokkal együtt a Ptk. 356. §-ának (1), (2), (3) bekezdése és 357. §-ának (1) bekezdése alapján - szemben a felperes módosított keresetével, amelyben 394.896 forintot követelt az alperesektől kiesett jövedelem címén.

A kapujavítás költségét 30.000 forintban jelölte meg a felperes, azonban annak összegét nem bizonyította, az alperesek viszont 10.000 forint összegben elismerték, így az elismert összegre nézve kötelezte a törvényszék az alpereseket a kapujavítás költségének megtérítésére. E részben az ítéletet Pp. 231. §-ának *d)* pontja alapján előzetesen végrehajthatónak nyilvánította.

A késedelmi kamatrendelkezések a Ptk. 360. §-ának (1) bekezdésén, 298. § *a)* pontján, 300. § (1) és 301. §-ának (1) bekezdésén alapultak.

A kutya elajándékozása miatt követelt 100.000 forintos igényt alaptalannak találta az elsőfokú bíróság, mivel a tanúk egyezően nyilatkoztak arról, hogy az állat agresszivitása is közrejátszott abban, hogy a felperes elajándékozta őt.

A perköltségről a pernyertesség-pervesztesség arányában, a Pp. 81. §-ának (1) bekezdését alkalmazva rendelkezett a bíróság, a felperes 30 %-ban, az alperesek 70 %-ban lettek pernyertesek.

Az elsőfokú bíróság nem engedélyezte az alperesek részére a Pp. 217. §-ának (3) bekezdésében írt részletfizetés kedvezményét - figyelemmel arra, hogy a tartozás bűncselekményből eredő kártérítés, és teljesítési hajlandóság az alperesek részéről csak a kapu esetében mutatkozott, a károkozás viszont már 3 éve történt. A felek érdekeit összehasonlítva a felperes teljesítéshez fűződő érdekét tartotta jelentősebbnek, mivel a követelés teljes megtérülését hosszú idővel növelné a felajánlott havi 40.000 forintos részletfizetés.

Az elsőfokú ítélettel szemben mind a felperes, mind az alperesek fellebbezést nyújtottak be.

A felperes fellebbezésében kérte, a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa oly módon, hogy állapítsa meg: az alperesek a testi épséghez és az egészséghez fűződő személyiségi jogokon túl megsértették a felperes emberi méltóságát is. Kérte a nem vagyoni kártérítés összegét 2.500.000 forintra, valamint a vagyoni kártérítés tőkeösszegét 331.840 forintra felemelni. A perköltséget a Pp. 81. §-ának (2) bekezdése alkalmazásával kérte megállapítani. Emellett kérte az első fokon nem teljesített bizonyítási indítványát teljesíteni.

Másodsorban kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítani.

Előadta, hogy az emberi méltóság nem szubszidiárius személyiségi jog. Az elsőfokú bíróság által követett logika a felperes álláspontja szerint ellentétes az Alkotmánybíróság által követett jogértelmezési céllal. Amennyiben egyéb jogsértés megléte esetén az emberi méltóság megsértését nem lehetne megállapítani, az a polgári jogi személyiségi jogvédelem szintjének csökkenését eredményezné. Az emberi méltóság önállóan nevesített személyiségi jog, megsértése nem olvadhat bele a testi épség és az egészség sérelmébe. Mivel más a védett jogtárgy, így valódi, és nem csupán látszólagos polgári jogi halmazatot alkot. Továbbá a testi épség és az egészség megsértése nem minden esetben eredményezi egyúttal az emberi méltóság sérelmét is. A jelen esetben azonban a fenyegetés és üldözés emberi méltóságot sértő cselekmény volt. A felperes számára megalázó, lealacsonyító, félelmet keltő volt, hogy az alperesek őt menekülésre kényszerítették, és üldözték. Továbbá az alperesek jogsértő cselekményével okozati összefüggésben a felperes ellen folyt büntetőeljárás ugyancsak sértette a felperes emberi méltóságát.

Kiemelte, hogy a káreseményt megelőző egy év során a felperes jövedelmében olyan jellegű változás állt be, amely miatt a keresetvesztés kiszámításánál csak a változás utáni adatok vehetők figyelembe, azaz a 2011. január 1. utáni adatokkal kell számolni, mivel 2011. január 1-től 2011. május 31-ig egyszerűsített foglalkoztatás keretében dolgozott. Összesen 164.540 forint jövedelemre tett szert 5 hónap alatt, mely havi 32.908 forint jövedelmet jelentett - szemben az elsőfokú bíróság által kiszámított, a káreseményt megelőző egy év átlaga alapján figyelembe vett havi bruttó 29.671 forinttal. Kiemelte, hogy a korábbi munkáltató képviselőjének, M.T-nak a vallomása egyértelmű volt arra vonatkozóan, hogy a káresemény hiányában továbbra is alkalmazta volna a felperest, így a havi bruttó 32.908 forint átlagjövedelmet elérte volna.

Nem fogadta el a felperes az igazságügyi orvosszakértői véleményt abban a vonatkozásban, hogy csak 6 hónap időtartamban nem tudott nehéz fizikai munkát végezni, mivel ez a saját tapasztalatával ellentétes. Nehéz fizikai munkát ugyanis saját előadása szerint jelenleg sem tud végezni. A két kéz szorítóerejének

szimmetrikus voltát pedig az orvosszakértő nem műszeres vizsgálattal, hanem csupán személyes, szubjektív vizsgálattal állapította meg, így az nem eredményezett pontos adatot. Ezért kérte műszeres vizsgálat elvégzését a kéz terhelhetőségének a pontos megállapítására. Kérte az igazságügyi szakértői vélemény kiegészítését, és sérelmezte, hogy ezt az indítványát az elsőfokú bíróság mellőzte.

Általános kártérítésként egy évre kérte az elmaradt jövedelmet a káreseményt követően. Elismerte, hogy egyszerűsített foglalkoztatás, alkalmi munka keretében foglalkoztatta őt a munkáltatója, így a további tartós foglalkoztatást teljes bizonyossággal maga sem állította. A havi 32.908 forintos jövedelem a társadalombiztosítási járulékokkal csökkentve, egy évre számítva, 321.840 forint jövedelemkiesést jelentett.

A nem vagyoni kártérítést felemelni kérte, mivel álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy a kárt az alperesek bűncselekménnyel, egyenes, kitartó szándékkal, társtettségben elkövetve okozták. Az alperesek szándéka a felperes személyiségi jogainak durva megsértésére irányult, következményeit kifejezetten kívánták, akarategységben, erőfölényüket kihasználva követték el. A helyszínről történő elmenekülés után is hosszabb ideig üldözték, és bántalmazták őt.

Állította, hogy a káresemény nagy szerepet játszott magánéletének elnehezülésében, családi élete és egzisztenciális helyzete megromlásában, és emiatt ment tönkre a házassága is. A káresemény pszichés, mentális hatásait igazságügyi pszichiáter szakvéleménye is megerősítette.

Kérte értékelni a jogsértésben részvevők számát, mint releváns körülményt, hiszen ha bíróság a nem vagyoni kártérítés összegét e körülmény figyelembe vételének mellőzésével állapítja meg, akkor „jobban meg fogja érni”, ha egy adott személyiségi jogsértést társtettségben követnek el, mivel a kártérítés több részre oszlik, kisebb anyagi terhet jelent a károkozókra nézve.

Kérte azt is értékelni, hogy büntetőeljárás alanyává vált, és az súlyos fizikai és lelki terhet jelentett számára (BH2009.205.).

Sérelmezte, hogy perköltségviselés arányát jogszabálysértő módon, a megállapításra irányuló kereseti kérelem figyelmen kívül hagyásával állapította meg az elsőfokú bíróság, és mellőzte a Pp. 81. §-ának (2) bekezdésének alkalmazását.

Az alperesek fellebbezésükben a vagyoni kártérítés összegét és kamatait nem vitatták. A 750.000 forint nem vagyoni kártérítés összegét azonban kérték leszállítani 200.000 forintra.

Álláspontjuk szerint a megítélt összeg túlmutat a felperest ért sérelmeken.

A felperes ellen a büntetőeljárás megalapozott gyanú alapján, törvényesen, az alperesektől függetlenül indult.

Utaltak arra, hogy a felperes szavahihetősége megkérdőjelezhető.

Hangsúlyozták, hogy a felperes ujjcsonttörése érdemi korlátozást nem okoz, a felperes kezének szorító, erőkifejtő funkciója csökkenése független a felperest ért sérülésektől, az sorsszerű elváltozás, nincs jelentősebb mozgásbeszűkülés nála.

Nem esik az alperesek terhére, ha a felperes jelenleg fizikai munkát nem tud végezni. A felperes sérülése egészségkárosodásban nem értékelhető, a felperesnek nincs munkaképesség-csökkenése a bántalmazásból kifolyólag. A felperes mentális állapotváltozása nem az őt ért fizikai sérülések miatt következett be, hanem részben azért mert büntetőeljárás hatálya alatt állt. Továbbá a pszichiáter szakértő is rögzítette, hogy a felperesnél a perbeli káreseménnyel közvetett összefüggés mutatható ki a mentális állapotát illetően.

Előadták továbbá, hogy a sorsszerű elváltozás miatt a felperes munkavégzése a nehéz fizikai munka körében egyre inkább korlátozódik, így egyre nehezebbé válik a felperes építőiparban való elhelyezkedése, és ebből kifolyólag az anyagi lehetőségei is egyre korlátozottabbá válnak. Álláspontjuk szerint ez nem lehet összefüggésben az alperesek magatartásával.

Továbbá véleményük az volt, elvárható lett volna a felperestől, hogy az építőipari nehéz fizikai munkán kívül máshol, más területen is próbáljon munkát találni. Ezt nem tette, így a felperes maga is közrehatott abban, hogy anyagi gondokkal küzd, amely enyhe depressziós állapotának kialakulásához vezetett.

Meggyőződésük, hogy a felperes házasságának felbomlása még részben sem állhat okozati összefüggésben a káreseménnyel. A káreseményt megelőzően volt munkaadója nem fizette ki a felperes munkabérét, munkaügyi per is volt folyamatban emiatt. Korábbi házastársával kapcsolatos vitája folytán végrehajtás indult, amely **Bné K.Et** érintette. Ezek voltak azok a konfliktusok, amelyek az életközösség megszakadásához, illetve a felperesnek a gyermekeivel való kapcsolata megromlásához vezettek. Ezek azonban nincsenek okozati összefüggésben az alperesek 2011. június 13. napján tanúsított magatartásával. Azt elismerték, hogy a sérülések tényleges gyógytartamának ideje alatt a felperes nem tudta megszokott munkáját végezni, de ezt meghaladóan a felperes élethelyzetének a megváltozását véleményük szerint nem ők okozták.

Előadták, amennyiben a nem vagyoni kártérítés összege körében a bíróság értékelné azt is, hogy 6 hónapig nem tudott munkát végezni a felperes, az kétszeres értékelésnek minősülne, hiszen a vagyoni kártérítés összegére a felperes pont azért jogosult, mert a sérülés gyógytartama alatt nem tudott munkát végezni.

A bírói gyakorlat alapján is eltúlzottnak érezték a velük szemben kiszabott nem vagyoni kártérítési összeget.

Továbbra is kérték havi 40.000 forint részletfizetés engedélyezését az őket terhelő fizetési kötelezettségre. E körben hivatkoztak arra, hogy az I. rendű alperesnek gyermeke született, aki jelenleg 5 hónapos, és a II. rendű alperes édesanyja időközben súlyosan megbetegedett. A gyermek és a szülő tartása pedig megelőzi az egyéb fizetési kötelezettségeket. Állították, hogy a nem vagyoni kártérítés egy összegben való teljesítésére nem képesek.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, hogy azt az okfolyamatot, amely a felperes meggyanúsításához és vele szemben büntetőeljárás lefolytatásához vezetett, az alperesek magatartása indította el. A büntetőeljárás pedig a testi és lelki egészségre köztudomással káros hatással van.

Kiemelte, hogy az elsőfokú eljárás során is indítványozta képalkotó vizsgálat, valamint pontos mérések elvégzését a kéz szorítóerejének megállapítására, ezért a szakvélemény kiegészítését kéri továbbra is.

Előadta, hogy a hozzá hasonló életkorú és végzettségű férfiak jórészt csupán az építőiparban tudnak elhelyezkedni segédmunkásként, illetve alkalmi munkavállalóként, ezért sem keresett máshol munkát.

Kifejtette, hogy a nem vagyoni kártérítés körében a munka és a jövedelme elvesztésének pszichés, mentális következményeit, valamint ezen ténynek a magánéletre gyakorolt hatásait kell értékelni, szó sincs tehát kétszeres értékelésről.

Az alperesek a felperes fellebbezésére tett ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték helyes indokai lapján.

A felperes fellebbezése kisebb részben alapos, az alperesek fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényeket helyesen állapította meg, és helyes jogszabályok alkalmazásával túlnyomórészt helyes jogi következtetést vont le. Érdemi döntésével nem mindenben értett egyet a másodfokú bíróság, ezért az elsőfokú ítéletet - fellebbezett részében - kisebb részben megváltoztatta a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján.

Az ítéletben a felperes fellebbezésével összefüggésben az alábbiakra mutat rá:

Helyesen fejtette ki az elsőfokú bíróság, hogy az Alkotmánybíróság 8/1990.(IV.23.) AB határozatán alapuló állandó bírói gyakorlat szerint az emberi méltóság általános személyiségi jog, anyajog, hiszen a többi személyiségi jog abból származik. Szubszidiárius abban a tekintetben, hogy az emberi méltóságot ítéletben a következetes bírói gyakorlat általában akkor nevesíti, ha más személyiségi jogsértés nem valósult meg. A jelen esetben azonban a 2011. június 13-án hajnalban az alperesek által elkövetett bántalmazás során a felperes emberi méltósága is vitathatatlanul sérült. A felperes fellebbezésének indokaival e vonatkozásban a másodfokú bíróság egyetértett. Az alperesek általi üldöztetés a felperesben kétség kívül félelemérzetet és megalázottság érzését váltotta ki, amely különbözik a kéztöréssel megvalósított testi sértéstől, illetve egészségsértéstől. A testi sértésbe és az egészség megsértésébe az emberi méltóság megsértése nem olvadhat bele, mivel más a védett jogtárgy. A felperes méltósága nem a kéztöréssel, hanem az azt megelőző üldözéssel sérült. Ezért a másodfokú bíróság megállapította, hogy az alperesek megsértették a felperes emberi méltóságát is azzal, hogy 2011. június 13-án a hajnali órákban üldözték őt.

Részben megalapozott volt a felperesnek az elmaradt jövedelem vonatkozásában előterjesztett fellebbezése is. Ahogy azt az elsőfokú bíróság felhívta, a Ptk. 355. §-ának (1) és (2), (4) bekezdése, 356. §-ának (1) és (2) bekezdése, valamint 357. §-ának (1) bekezdése alapján a jövedelemkiesés körében a balesetet megelőző egy évben elért rendszeres kereset (jövedelem) havi átlaga alapján kell meghatározni.

Ha azonban az említett idő alatt a keresetben (jövedelemben) tartós jellegű változás állott be, csak a változás utáni kereset (jövedelem) átlagát lehet figyelembe venni. A jelen esetben 2011. január 1-től tartós változás állt be a felperes jövedelmében, hiszen ez időtől egyszerűsített foglalkoztatás keretében került alkalmazásba. A N... igazolása szerint 2011. január 1-től 2011. május 31-ig, a káreseményt megelőző hónap végéig a felperes jövedelme mindösszesen bruttó 164.540 forint volt. Ennek az öt hónapnak a havi átlaga bruttó 32.908 forint, ezt kell csökkenteni a társadalombiztosítási járulékkal. 2011. évben a társadalombiztosítási járulék 17,5 % volt az 1997. évi LXXX. tv. 19. §-a alapján. A 32.908 forint társadalombiztosítási járulékokkal csökkentett összege 27.149,1 forint ($32.908 \times 0,825$).

A felperes az elmaradt jövedelmet a káreseményt követő egy évre követelte - részletesebben meg nem indokolva - általános kártérítésként. A Ptk. 359. §-ának (1) bekezdése úgy rendelkezik, ha a kár mértéke - akárcsak részben - pontosan nem számítható ki, a bíróság a károkozásért felelős személyt olyan összegű általános kártérítés megfizetésére kötelezheti, amely a károsult teljes anyagi kárpótlására alkalmas. A Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiumának 49. számú állásfoglalása alapján azonban általános kártérítést kizárólag abban az esetben lehet megítélni, ha a kár mértéke az összes rendelkezésre álló bizonyíték összevetése alapján sem állapítható meg. A jelen esetben azonban erről nincs szó. Tény az, hogy a káreseményt megelőzően a felperes állandó bejelentett munkaviszonnyal nem rendelkezett, az építőiparban segédmunkásként dolgozott egyszerűsített foglalkoztatás keretében, úgynevezett alkalmi munkavállalóként. A felperes maga is úgy ítélte meg, hogy a jövőbeni rendszeres foglalkoztatása nem volt valószínű, hiszen járadékigényt nem terjesztett elő, és szubjektív érzete szerint nehéz fizikai munkára jelenleg sem alkalmas.

Ezzel szemben dr. S.J igazságügyi orvosszakértő aggálytalan szakvéleménye egyértelmű a tekintetben, hogy a perbeli káresemény során felmerült sérülésekkel okozati összefüggésben 6 hónapig volt akadályoztatva a felperes a nehéz fizikai munkavégzésben. A sérülések funkcionális gyógytartama után a felperes nehéz és könnyű fizikai munkavégzésben már nem akadályozott. Sérülései maradványtünet nélkül gyógyultak, százalékos mértékben kifejezhető össz-szervezeti egészségkárosodást nem szenvedett. A felperesnek a bonyeszerű zsugorodása a tenyerén kezének szorítóereje, illetve munkaképessége csökkenését eredményezheti, de ez sorsszerű megbetegedés, ekként nem áll okozati összefüggésben a töréssel. Ezért egyetértett a másodfokú bíróság a törvényszék véleményével, miszerint az elmaradt jövedelmet a káreseményt követő 6 hónapra követelheti alappal a felperes az alperesektől. Így $6 \times 27.149,1$ forint, azaz 162.895 forint elmaradt jövedelmet kötelesek fizetni az alperesek egyetemlegesen a felperes javára. A 10.000 forint összegű nem vitatott kerítésjavítással együtt az alpereseket terhelő vagyoni kártérítés összegét ekként 172.895 forintra emelte fel a másodfokú bíróság.

Az ítéltábla a felperes fellebbezésben előterjesztett bizonyítaskiegészítésre irányuló indítványát a Pp. 237. §-ának (1) bekezdése szerinti tilalomba ütközőnek

találta. Ugyan a felperes az elsőfokú eljárás során kérte az orvosszakértői vélemény kiegészítését oly módon, hogy műszeres vizsgálattal, képalkotó módszerrel állapítsa meg a bíróság a felperes bal kezének szorítóerejét, azonban az utolsó tárgyaláson, dr. **S.J** igazságügyi orvosszakértő szakvéleményének szóbeli kiegészítése és megerősítése után, annak ismeretében a felperesi képviselő a tárgyalás berekesztését megelőzően úgy nyilatkozott, hogy további bizonyítási indítványa nincs. Ezért az orvosi szakvélemény kiegészítésére irányuló, fellebbezésben bejelentett bizonyítási indítványt új bizonyítási indítványnak kellett tekinteni, amelyre a másodfokú eljárás során már nincs lehetőség.

A nem vagyoni kártérítés elsőfokú bíróság által a Pp. 206. §-ának (3) bekezdése szerinti mérlegelés alkalmazásával megállapított összegének sem a felemelését, sem a leszállítását nem találta indokoltnak az ítéletábra. Az elsőfokú bíróság az irányadó bírói gyakorlat - a jogsértés súlyának, az elkövetés körülményeinek, a felróhatóság mértékének, a jogsértésnek a felperesre gyakorolt hatásának - figyelembevételével helyesen határozta azt meg 750.000 forintban. Ugyan a törvényszék ítéletének rendelkező részében nem mondta ki, hogy az alperesek megsértették a felperes emberi méltóságát, azonban az alperesek erre irányuló magatartását ítéletének indokolásában értékelte - a jogsértés körülményeit részletezve. Ezért a másodfokon megállapított emberi méltóság megsértése a nem vagyoni kártérítés összegének felemelését nem eredményezhette.

A törvényszék ítéletében rögzítette, hogy a felperes házassága az anyagi gondok miatt, a káreseményt követően romlott meg, és került felbontásra. Ezt a körülményt - helyesen - a törvényszék nem értékelte az alperesek terhére, hiszen a felperes maga mondta el személyes nyilatkozatában, hogy a korábbi házastársával, gyermekei anyjával kapcsolatos bírósági ügyek nyomán a jövedelméből próbálták levonni a tartozását, ez nem sikerült, ezért az újabb házastársa fizetéséből vonták azt le. Így több oka volt annak, hogy második házassága is megromlott (**Pécsi Törvényszék 11.P.21.075/2012/9. számú jegyzőkönyv 2. oldal**). **Bné K.E** pedig ezt kiegészítette azzal, hogy ugyan a felperes rendszeresen dolgozott a káreseményt megelőzően is, de előfordult, hogy nem fizették ki, így egy-két hónap munkája kárba veszett (**Pécsi Törvényszék 11.P.21.075/2012/9. számú jegyzőkönyv 6. oldal**). Emellett tény, hogy a felperest korábbi házastársa továbbra is segíti, jó kapcsolatban vannak.

A felperes házasságának megromlását maga is több okra vezette vissza, ezek közül csak egy volt a felperes véleménye szerint is a perbeli káresemény. A másodfokú bíróság megítélése szerint az a tény, hogy az alperesek bántalmazása következtében kéztörést szenvedett a felperes, emiatt munkát vállalni nem tudott, ezért anyagi gondokkal küzdött, amely házastársi konfliktusokhoz vezetett, olyan távoli összefüggés az alperesek magatartása és a felperes házasságának megromlása között, amely már nem róható az alperesek terhére. Ezt az okozatot nem vagyoni kártérítéssel kompenzálni, illetőleg büntetni már nem lehet.

Nem értett egyet az ítéltábla a felperesnek az elkövetők számára vonatkozó okfejtésével. A kár a károsult oldalán következett be. A bekövetkezett kárt lehet és szükséges kompenzálni nem vagyoni kártérítéssel. A bekövetkezett kárt a károkozók szemszögéből értékelni nem lehetséges. Így a károkozók számát sem lehet figyelembe venni a nem vagyoni kártérítés összege körében. Kiemeli továbbá a másodfokú bíróság, hogy a nem vagyoni kártérítést a károkozóknak egyetemlegesen kell megfizetni a Ptk. 344. §-ának (1) bekezdése alapján, így a mérlegelés körében az sem vehető számításba, hogy fejenként milyen összeg jut az elkövetőknek. A felperes ugyanis bármelyiküktől a teljes összeget követelheti. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a megítélt 750.000 forint nem vagyoni kártérítés összegét elosztva az elkövetők számával még mindig olyan összeget eredményez, amelyet nem lehet bagatell összegnek tekinteni.

Rámutat az ítéltábla arra is: az a tény, hogy a felperes büntetőeljárás alanyává vált, és ez súlyos fizikai és lelki terhet jelentett számára, nem kizárólag az alperesek magatartására vezethető vissza. A felperes volt az, aki az alperesek hangoskodását szóvá tette, ő volt az, aki lakásából az utcára ment a hajnali órákban azért, hogy felelősségre vonja az alpereseket. Nem az alperesek feljelentése nyomán indult a felperessel szemben büntetőeljárás, hanem közbűntudatra való bűncselekmény, garázdaság miatt. A törvényes vád alapján lefolytatott büntetőeljárás során végül a garázdaság vádja alól a felperest a bíróság valóban jogerősen felmentette. A büntetőeljárás megindulása, még ha az alperesek indították volna is az eljárást, akkor sem lehet ok arra, hogy a felperes az alperesekkel szemben nem vagyoni kártérítést igényeljen a büntetőeljárás súlyos lelki terhei miatt. A Legfelsőbb Bíróság EBH2002.624. számú döntése rögzítette, hogy valamely hatóság előtti eljárás kezdeményezése, így személyiségi jogvédelmi per megindítása vagy büntető feljelentés megtétele önmagában személyiségvédelmi per megindítására nem ad alapot. Azaz a bűncselekménnyel való gyanúsítás sem elegendő önmagában a jóhírnév vagy emberi méltóság megsértése iránti per megindításához. A Ptk.76.§-ában védett becsületet vagy emberi méltóságot csak akkor sérti a feljelentés, ha kifejezőmódjában indokolatlanul bántó, lekicsinylő, lealacsonyító, durván sértő kifejezést használ (BH2009.214.). A büntetőeljárás megindulásának szempontját tehát a másodfokú bíróság sem tudta értékelni a nem vagyoni kártérítés összege körében.

Az alperesek fellebbezése kapcsán kiemeli az ítéltábla, hogy a felperes érvelése helyes, nem jelent kétszeres értékelést az a tény, hogy az elszenvedett bántalmazás és egészségkárosodás miatt nem vagyoni kártérítést, míg az elmaradt jövedelem okán vagyoni kártérítés megfizetésére kötelesek az alperesek. A két különböző kártérítés más jellegű sérelmek kompenzálására szolgál.

Nem találta teljesíthetőnek a másodfokú bíróság az alperesek részletfizetés iránti kérelmét. Az alperesek károkozó, bántalmazó magatartásukat több, mint 3 évvel ezelőtt követték el. Hosszú idő óta számolniuk kell helytállási kötelezettségükkel. Amennyiben a körülményekben változás állt is be a káresemény óta, az sem indokolhatja a részletfizetés kedvezményét. A megítélt nem vagyoni kártérítés

összege, 750.000 forint nem olyan kirívóan magas, amely a részletfizetést indokolná; az valamely módon az alperesek számára is egy összegben teljesíthető kell, hogy legyen. Emellett a felperes hosszú ideje kényszerül várni a nem vagyoni kártérítésre, és a felperes teljesítéshez fűződő érdeke mindenképpen meghaladja az alperesek részletfizetéshez fűződő érdekét.

A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét kisebb részben megváltoztatta - a felperes fellebbezési kérelmének részben helyt adva.

Alaptalan volt a felperes fellebbezési kifogása abban a vonatkozásban, hogy a megállapításra irányuló kereseti kérelmet a törvényszék figyelmen kívül hagyta a pertárgyérték és a pernyertesség-pervesztesség aránya megállapítása körében. Az EBH1999.94. számú eseti döntés értelmében személyiségvédelmi perben több polgári jogi igény együttes érvényesítésekor a pertárgyérték megállapítása körében a kártérítési követelést kell figyelembe venni. A meg nem határozható perérték akkor vehető figyelembe, ha az így számított érték meghaladja a kártérítési követelést, azaz objektív és szubjektív szankciók együttes érvényesítésekor a meghatározható és meg nem határozható pertárgyérték nem adódik össze, mert a személyiség egységes egész, nincs tárgyi keresethalmazat. Ha a nem vagyoni kártérítés összege magasabb, mint a meg nem határozható pertárgyérték alapján számított 600.000 forint, úgy a nem vagyoni kártérítés összege lesz a pertárgy értéke - függetlenül attól, hogy személyiségi jog megsértése miatt megállapítást is követelt a felperes.

A fentiekből következően a pernyertesség-pervesztesség arányát helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, a felperes 30 %-ban lett pernyertes és 70 %-ban pereszt a kereseti kérelméhez képest. A követelés eltúlzott volt, így nem látott lehetőséget az ítélőtábla sem a Pp.82.§-ának (1) bekezdésében írt kedvezmény alkalmazására.

Tévesen számolta azonban a pertárgyértéket az elsőfokú bíróság, mivel a felperes teljes kereseti kérelme 3.157.913 forintot tett ki (2.500.000 forint nem vagyoni kártérítés, 527.913 forint jövedelemkiesés, 100.000 forint kutya elajándékozása, 30.000 forint kerítésjavítás). Ebből a másodfokú bíróság ítélete szerint a felperes 922.895 forintra lett pernyertes (750.000 forint nem vagyoni kártérítés, 162.895 forint jövedelemkiesés és 10.000 forint kerítésjavítás), azaz a peresztesség-pernyertesség aránya nem változott, a felperes kerekítve 30 %-ban lett pernyertes. Az elsőfokú eljárásra feljegyzett 189.500 forint illetékből 30 %-ot, 56.850 forintot kötelesek az alperesek viselni egyetemlegesen. A fennmaradó 70 %, azaz 132.650 forint a felperes terhére esik, személyes költségmentessége folytán azonban azt a Magyar Állam viseli az Itv.74.§-ának (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kmr.13.§-ának (1) bekezdése és 14.§-a szerint. Az állam által előlegezett költségek viselésére vonatkozó rendelkezésen a másodfokú bíróság ítélete sem változtatott. A helyesen számolt pertárgyérték alapján, a különbözeti perérték figyelembevételével, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§-ának (2) bekezdés a)

pontja és (5) bekezdése szerint számított 5 %-os munkadíjat figyelembe véve, az alpereseknek az elsőfokú eljárásra 63.160 forint ügyvédi munkadíj jár.

A másodfokú eljárásban a felperes 1.920.372 forint értékre terjesztett elő fellebbezést (170.372 forint vagyoni és 1.750.000 forint nem vagyoni kártérítés), ebből 11.427 forintra lett pernyertes a vagyoni kártérítés vonatkozásában. A fent kifejtettek szerint a személyiségi jogsértés megállapítása külön pertárgyértékkel nem bírt, mivel ugyanarra a tényre a nem vagyoni kártérítés igényelt összege magasabb volt. Ekként a másodfokú eljárásban a felperes 6 %-ban lett pernyertes. A felperes fellebbezése kapcsán feljegyzett 153.600 forint illetékből 6 %, azaz 9.200 forint feljegyzett illetéket kötelesek az alperesek viselni pervesztességük arányában (Pp.81.§ (1) bekezdés) egyetemlegesen. A fennmaradó 144.400 forint fellebbezési illetéket a fent írtak szerint a felperes költségmentessége folytán a Magyar Állam viseli.

A felperes fellebbezése vonatkozásában, a különbözeti pertárgyértékre is figyelemmel, 2,5 % ügyvédi munkadíj alapján 42.248 forint jár az alpereseknek, mint együttes jogosultaknak.

Az alperesek fellebbezésének pertárgyértéke 550.000 forint volt, az arra eső 44.000 forint fellebbezési illetéket bélyegben lerótták. Pervesztességükre tekintettel azt teljes egészében maguk viselik. Maguk viselik továbbá a saját jogi képviselőjük munkadíját fellebbezésük vonatkozásában.

A pártfogó ügyvédi díj viselésének arányát a pervesztesség aránya alapján a másodfokú bíróság csupán megállapította, annak konkrét összegét a kirendelő hatóság határozza meg a Pp.87.§-ának (2) bekezdése szerint.

P é c s , 2014. október 22.

dr. Döme Attila s.k. a tanács elnöke, dr. Vogyicska Petra s.k. előadó bíró, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. bíró